

Med Armene om hinandens Liv og Ansigterne
vendte imod Søen sang de en gammel, from
Aftensang:

„Nu trækker Bonden sit Hors i Stald,
nu søger hvert Kryb sin Rede;
Smaafuglene tier i Skovens Hal,
og Ræven bortlusker fra Hede.

I Vesterleden en Borg saa rød
sig hæver bag gyldne Banker.
Did vandrer at hvile i Himlens Skød
de dagtrætte Mennesketanker.

Du Tvivlersjæl, som paa vildsom Sti
vil flygte for Nattens Komme, —
hvi gaar du Guds Himmerigs Dør forbi
og ængstes, naar Dagen er omme?

Den Gud, der redte hver lille Fugl
en Dunseng for lunt den at fjæle,
han glemte vel ikke et naadigt Skjul
for hjemløse Menneskesjæle.

Nej, bank kun trøstig paa Himlens Borg,
Guds Engle smaa den oplader;
de tager din Byrde, din Angst, din Sorg
og fører dig ind til Gud Fader!“